

X

Quan ma cançó em renova
la que ella em feia oir,
mon pit esberlat es troba
de tan cruel sofrir.

Empès d'un daler qui em mata
me'n vaig del bosc al lluny,
i allà plorant esclata
la pena greu qui em puny.

XI

Un jove ama una noia;
la noia un altre hom ha triat;
a eix altre plau més una altra
i amb ella s'és ja emmullerat.
La noia, despitada,
llavors per marit
pren l'hom qui primè es presenta,
prò el jove n'és corferit.
Oh, prou que la història és ben vella,
mes sempre es repeteix;
i a l'hom que açò li passa,
el cor li migparteix.

XII

D'un jorn estival en l'alba
jo era al bell mig d'un jardí;
les flors bla murmuri llençaven,
mes jo callat seguí.
Les flors bla murmuri llençaven,
dient-me amb veu de condol:
"vulgues la nostra germana,
oh l'hom qui ets tan trist i sol!"

XIII

En somnis jo plorava
creient que eres dintre el fossar,
i après despert, per les galtes
llàgrimes em van rodolar.
En somnis jo plorava
creient-te infidel per' mi,
i après despert, ma ploralla
segua sense fi.
En somnis jo plorava
creient que era meu el teu cor,
i ja despert, brolla encara
molt més amarg mon plor.

XIV

T'albiro en somnis cada nit,
i en veure ta gràcia immensa,
en plors esclata el meu neguit
i als teus blancs peus em llença.
Tu em mires amb por, sembles penar
i baixes ton cap de nina:
dels teus ulls blaus hom veu lliscar
el plor com perla fina.
Llavors tu em dius un mot secret
i un ram de xiprè em dons rendida.
Desperto après, s'és el ram desfet
i el mot ma pensa oblida.

XV

Rondalles benaurades,
del temps de l'antigor,
de terres encantades
ens parlen en llaor,
on s'obren esllanguides
les flors quan cau el jorn,
guaitant amorosides
com núvies a l'entorn;
on l'arbre verd entona
tonades i aires vells,
i el vent suau ressona,
i parlen els ocells;
on formes mig boïroses
de sota terra eixint,
fan danses harmonioses,
cançons entreteixint;

on foc-follets s'estenen
per fulles i brancals,
i roges llums s'enreden
en folles bacanals;
on ix la font més pura
dels marbres esplendents
i es guaita la natura
en l'aigua dels torrents.
Ai! qui pogués trobar-se
lla al mig d'eix bla terror,
i dels seus dols curar-se
per lliure i gai essè.
Aqueixa terra mia
en somnis veig, ai las!
prò quan despunta el dia,
bentost es fon com glaç!

XVI

Oh falses proves velles,
oh somnis tan pesats,
cal fè una grossa caixa
per soterrà-us plegats.
Perquè hi pogueu tots cabre,
la caixa gran farem;
més gran que aquella bóta
que a Heidelberg veiem.
Porteu-me un baiard ben ample,
de gruixa i ferma post,
i ensem de més llargària
que de Maiença el pont.

Dotze homes, cepats i totxes
com dotze gegants, cerqueu,
més alts que el Sant Cristòfor
que Colònia té en la Seu.
Que el fèretre a pes de braços
soterrin dintre la mar;
car si és la caixa immensa
li escau immens fossar.
I eix colossal sarcòfag
sabeu què el deu ompli?
La meua amor ja morta
i mes dolors sens fi!

12153 IMP. ALTÉS.

ASSOCIACIO DE MUSICA DA CAMERA,
SECCIO

AUDICIONS INTIMES

Curs II: 1931-1932
CONCERT QUART

RECITAL DE «LIEDER»

VERA JANACOPULOS

CANTATRIU

YVONNE HERR JAPY

PIANISTA

Dimecres, 16 març de 1932,
a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a «Audicions Intimes».

SALA MOZART

PROGRAMA

I
Douce dame jolie. . . . GUILLAUME DE MACHAUET
(1300 - 1372)

Plainte de celle qui n'est
pas aimée JEHANOT DE LESCUREL
Ségle xiv

Dieu qu'il la fait bon
regarder CHARLES D'ORLÉANS
Mort 1415

Légende du Roi Renaud ANONIM
Ségle xiii

PETITA PAUSA

Dichterliebe SCHUMANN
(Cicle complet)

*Im Wunderschönen Monat Mai
Aus meinen Thränen Spriessen
Die Rose, die Lilie, die Taube
Wenn ich in deinen Augen seh'
Ich will meine Seele tanzen
Im Rhein
Ich grolle nicht
Und wüssten's die Blumen
Das ist ein Flöten
Hör ich das Liedchen Klingen
Ein Jungling lieb ein Mädchen
Am leuchtenden Sommermorgen
Ich hab im Traum geweinet
All nächtllich im Traume seh' ich dich
Aus alten Märchen
Die alten bösen Lieder*

II
Air romantique FR. POULENC
Air vif
Pastoral STRAWINSKY
Tilimbon

PIANO CUSSÓ S. F. H. A.

L'AMOR DEL POETA

(Dichterliebe)

HEINE - SCHUMANN

Traducció adaptada a la música, de
JOAQUIM PENA

I
Quan era el ple mes de maig,
i el tany novell brotava,
a dins mon cor tendrissim
l'amor ja poncellava.

II
D'en mig les meves llarmes
sovint es desprèn una flor,
i els meus sospirs devenen
de rossinyols un chor.

III
El sol i la tortra, la rosa i el lliri,
abans jo estimava amb ardent deliri.
No em plauen ja més; sols m'encatarina,
com fina joguina, la nina més fina,
qui ara és tot el meu deliri,
mon sol i ma tortra, ma rosa i mon lliri.

IV
Quan en tos ulls mirar-me em plau,
ma pena greu devé suau;
mes quan ta boca puc besà,
del tot guarit em sento ja.
Quan dolç, repòs per' mi és ton pit,
prest m'omple un celestial delit;
mes quan em dius: "t'estim de cor",
de sobte esclata amarg mon plor.

Copsar mon esprit voldria
dintre el calze d'un lliri blanc,
la flaire del lliri duria
record d'amatori cant.

V
Cançó poruga i trencada,
com aquell petó feliç
que em féu la meva amada
en hora de dolç encís.

VI
Del Ren en l'ona sagrada,
mostrant l'esplèndida Seu
en l'aigua emmirallada,
Colònia augusta veureu.
La Seu conté una imatge
pintada en retaula daurat;

ma vida en tot oratge
per ella esclarida ha estat.
La Verge un nimbe ens amostra
de flors i serafins;
sos ulls, galtes, llavis i rostre,
ressemblen els teus tan divins.

VII
No et duc rancor, mal que se'm trenqui el cor!
Oh ma perduda amor, no et duc rancor!
Si et fa radiar dels diamants l'esclat,
tens negre el cor, on d'ells ni un raig no ha entrat.
Temps ha que ho sé! En somnis ans jo et veia,
vegí la nit qui el cor tan negre et feia,
vegí la vibra qui et va el cor xuclant,
vegí, oh amor, que és ta dissort molt gran!

VIII
Si entendre la flor mai podia
ma veu ferida del cor,
amb mi plorar voldria
per treure'm tal dissort.
I si els rossinyols sabessin
que em trobo trist i malalt,
tal volta gais refilessin
per fer més lleu mon mal.

Si els astres d'or sabien
l'angoixa que em causa eix dol,
del cel davallar voldrien
per dur-me un dolç consol.
La flor, l'ocell, ni l'estela
mai no sabran ma dissort;
sols una ho sap, i és ella
qui trenca així mon cor.

IX
Ja sonen flautes i gralles,
trompetes sonen també.
Oh ingrata, en tes nocces ballès,
i teu el meu cor va sè!

Oiu també com ressonen
timbals i flabiols,
i amb plants i llarmes responen
els àngels passant a vols!

X

Quan ma cançó em renova
la que ella em feia oir,
mon pit esberlat es troba
de tan cruel sofrir.

Empès d'un daler qui em mata
me'n vaig del bosc al lluny,
i allà plorant esclata
la pena greu qui em puny.

XI

Un jove ama una noia;
la noia un altre hom ha triat;
a eix altre plau més una altra
i amb ella s'és ja emmullerat.
La noia, despitada,
llavors per marit
pren l'hom qui primè es presenta,
prò el jove n'és corferit.
Oh, prou que la història és ben vella,
mes sempre es repeteix;
i a l'hom que açò li passa,
el cor li migparteix.

XII

D'un jorn estival en l'alba
jo era al bell mig d'un jardí;
les flors bla murmuri llençaven,
mes jo callat seguí.
Les flors bla murmuri llençaven,
dient-me amb veu de condol:
"vulgues la nostra germana,
oh l'hom qui ets tan trist i sol!"

XIII

En somnis jo plorava
creient que eres dintre el fossar,
i après despert, per les galtes
llàgrimes em van rodolar.
En somnis jo plorava
creient-te infidel per' mi,
i après despert, ma ploralla
seguia sense fi.
En somnis jo plorava
creient que era meu el teu cor,
i ja despert, brolla encara
molt més amarg mon plor.

XIV

T'albiro en somnis cada nit,
i en veure ta gràcia immensa,
en plors esclata el meu neguit
i als teus blancs peus em llença.
Tu em mires amb por, sembles penar
i baixes ton cap de nina:
dels teus ulls blaus hom veu lliscar
el plor com perla fina.
Llavors tu em dius un mot secret
i un ram de xiprè em dons rendida.
Desperto après, s'és el ram desfet
i el mot ma pensa oblida.

XV

Rondalles benaurades,
del temps de l'antigor,
de terres encantades
ens parlen en llaor,
on s'obren esllanguides
les flors quan cau el jorn,
guaitant amorosides
com núvies a l'entorn;
on l'arbre verd entona
tonades i aires vells,
i el vent suau ressona,
i parlen els ocells;
on formes mig boirosses
de sota terra eixint,
fan danses harmonioses,
cançons entreteixint;

on foc-follets s'estenen
per fulles i brancals,
i roges llums s'enreden
en folles bacanals;
on ix la font més pura
dels marbres esplendents
i es guaita la natura
en l'aigua dels torrents.
Ail! qui pogués trobar-se
lla al mig d'eix bla terror,
i dels seus dols curar-se
per lliure i gai essé.
Aqueixa terra mia
en somnis veig, ai las!
prò quan despunta el dia,
bentost es fon com glaç!

XVI

Oh falses trobes velles,
oh somnis tan pesats,
cal fé una grossa caixa
per soterrà-us plegats.
Perquè hi pogueu tots cabre,
la caixa gran farem;
més gran que aquella bóta
que a Heidelberg veiem.
Porteu-me un baiard ben ample,
de gruixa i ferma post,
i ensem de més llargaria
que de Maiença el pont.

Dotze homes, cepats i totxes
com dotze gegants, cerqueu,
més alts que el Sant Cristòfor
que Colònia té en la Seu.
Que el fèretre a pes de braços
soterrin dintre la mar;
car si és la caixa immensa
li escau immens fossar.
I eix colossal sarcòfag
sabeu què el deu ompli?
La meua amor ja morta
i mes dolors sens fi!

12158 IMP. ALTÉS.

ASSOCIACIO DE MUSICA DA CAMERA,

SECÇÃO

AVDICIIONS INTIMES

Curs II: 1931-1932

CONCERT QUART

RECITAL DE «LIEDER»

VERA JANACOPULOS

CANTATRIU

YVONNE HERR JAPY

PIANISTA

Dimecres, 16 març de 1932,
a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a «Audicions Intimes».

SALA MOZART

PROGRAMA

I

Douce dame jolie. . . . GUILLAUME DE MACHAUET
(1300 - 1372)

Plainte de celle qui n'est
pas aimée JEHANOT DE LESCUREL
Segle XIV

Dieu qu'il la fait bon
regarder CHARLES D'ORLÉANS
Mort 1415

Légende du Roi Renaud ANONIM
Segle XIII

PETITA PAUSA

Dichterliebe SCHUMANN
(Cicle complet)

*Im Wunderschönen Monat Mai
Aus meinen Thränen sprössen
Die Rose, die Lilie, die Taube
Wenn ich in deinen Augen seh'
Ich will meine Seele tanzen
Im Rhein
Ich grolle nicht
Und wüßten's die Blumen
Das ist ein Flöten
Hör ich das Liedchen klingen
Ein Jungling lieb ein Mädchen
Am leuchtenden Sommermorgen
Ich hab im Traum geweinet
All nächtlich im Traume seh' ich dich
Aus alten Märchen
Die alten bösen Lieder*

II

Air romantique FR. POULENC
Air vif
Pastoral STRAWINSKY
Tilimbon

PIANO CUSSÓ S. F. H. A.

L'AMOR DEL POETA

(Dichterliebe)

HEINE - SCHUMANN

Traducció adaptada a la música, de
JOAQUIM PENÀ

I

Quan era el ple mes de maig,
i el tany novell brotava,
a dins mon cor tendrissim
l'amor ja poncellava.

Quan era el ple mes de maig,
i el gai moixó cantava,
per ella jo em dalia
i amor li confessava.

II

D'en mig les meves llarmes
sovint es desprèn una flor,
i els meus sospirs devenen
de rossinyols un chor.

Les flors jo et daré, nineta,
si donar-me amor tu vols,
i oiràs davant ta finestra
el cant dels rossinyols.

III

El sol i la tortra, la rosa i el lliri,
abans jo estimava amb ardent deliri.
No em plauen ja més; sols m'encatarina,
com fina joguina, la nina més fina,
qui ara és tot el meu deliri,
mon sol i ma tortra, ma rosa i mon lliri.

IV

Quan en tos ulls mirar-me em plau,
ma pena greu devé suau;
mes quan ta boca puc besà,
del tot guarit em sento ja.
Quan dolç, repòs per' mi és ton pit,
prest m'omple un celestial delit;
mes quan em dius: "t'estim de cor",
de sobte esclata amarg mon plor.

V

Copsar mon esprit voldria
dintre el calze d'un lliri blanc,
la flaire del lliri duria
record d'amatori cant.

Cançó poruga i trencada,
com aquell petó felix
que em féu la meua amada
en hora de dolç encís.

VI

Del Ren en l'ona sagrada,
mostrant l'esplèndida Seu
en l'aigua emmirallada,
Colònia augusta veureu.
La Seu conté una imatge
pintada en retaule daurat;

ma vida en tot oratge
per ella esclarida ha estat.
La Verge un nimbe ens amostra
de flors i serafins;
sos ulls, galtes, llavis i rostre,
ressemblen els teus tan divins.

VII

No et duc rancor, mal que se'm trenqui el cor!
Oh ma perduda amor, no et duc rancor!
Si et fa radiar dels diamants l'esclat,
tens negre el cor, on d'ells ni un raig no ha entrat.
Temps ha que ho sé! En somnis ans jo et veia,
vegí la nit qui el cor tan negre et feia,
vegí la vibra qui et va el cor xuclant,
vegí, oh amor, que és ta dissort molt gran!

VIII

Si entendre la flor mai podia
ma veu ferida del cor,
amb mi plorar voldria
per treure'm tal dissort.
I si els rossinyols sabessin
que em trobo trist i malalt,
tal volta gais reflessin
per fer més lleu mon mal.

Si els astres d'or sabien
l'angoixa que em causa eix doi,
del cel davallar voldrien
per dur-me un dolç consol.
La flor, l'ocell, n'hi l'estela
mai no sabran ma dissort;
sols una ho sap, i és ella
qui trenca així mon cor.

IX

Ja sonen flautes i gralles,
trompetes sonen també.
Oh ingrata, en tes noces ballès,
i teu el meu cor va sè!

Oïu també com ressonen
timbals i fiabols,
i amb plants i llarmes responen
els àngels passant a vols!